

A86/48

15 december 1986.

FRANSE KOEHANDEL NA BOMMEN IN PARIJS.

In september 1986 vond in Parijs een aantal bloedige bomaanslagen plaats. De daders eisten de vrijlating van drie in Frankrijk gedetineerde terroristen uit het Midden Oosten. De Franse regering reageerde woedend en verzekerde niet te zullen buigen voor de eisen, ja, kondigde zelfs aan hard te zullen optreden tegen allen, zowel personen als instanties, die bij deze aanslagen betrokken waren. TREVI, het EG-beraad dat zich onder meer bezighoudt met terreurbestrijding, kwam op verzoek van Parijs eind september in spoedzitting bijeen om te spreken over nieuwe gezamenlijke maatregelen in de strijd tegen het terrorisme.

In de loop van oktober werd het steeds duidelijker dat Parijs al in september met Damascus was gaan praten om de Syriërs te bewegen iets te doen tegen de aanslagen in Frankrijk. Eind oktober, dat wil zeggen na de Britse bekendmaking over de Syrische rol in de HINDAWI-zaak, begonnen Franse en Syrische autoriteiten lovend te spreken over de wijze waarop de geheime diensten van beide landen waren gaan samenwerken om nieuwe terreurdaden in Parijs te voorkomen. Op 30 oktober onthulde het Franse dagblad 'Le Monde' - volgens boze tongen getipt vanuit kringen rond president MITTERAND - wat er werkelijk aan de hand was: De Franse regering had via Algerije en Syrië met de terroristen onderhandeld over een wapenstilstand, die inmiddels ook tot stand was gekomen. Terwijl Parijs de contacten met Algiers en Damascus niet ontkende, bestreden premier CHIRAC en zijn ministers wel dat er met de terroristen was gepraat, laat staan zaken waren gedaan. Dit verweer overtuigde evenwel eigenlijk niemand.

De onthulling van 'Le Monde' wierp ook een nieuw licht op de terughoudende opstelling van Parijs inzake de oorspronkelijke Britse voorstellen aan de EG-lidstaten om krachtige maatregelen tegen Damascus te nemen wegens de Syrische betrokkenheid bij de bom op Heathrow. Begin november gaf premier CHIRAC in een interview onverbloemd toe dat Frankrijk het hebben en bewaren van goede betrekkingen met Syrië een belangrijk punt in haar buitenlandse politiek achtte.

FRANSE KOEHANDEL NA BOMMEN IN PARIJS.

Aanslagen in Parijs.

In februari en maart en vervolgens in september 1986 werd Parijs opgeschrikt door een groot aantal bomaanslagen, waarvoor de verantwoordelijkheid werd opgeëist door het 'Comite de Solidarite avec les Prisonniers Politiques Arabes' (CSPPA). Het Comite eiste de vrijlating van drie in Frankrijk gevangene zittende personen uit het Midden Oosten. Het ging daarbij om de Palestijn Anis NACCACHE, die in 1980 in Parijs meedeed aan een mislukte aanslag op de in ballingschap levende voormalige Iraanse premier Shapour BAKHTIAR*, de Armeniër Varoujan GARBIDIAN, die veroordeeld was voor zijn rol bij een bloedige aanslag in het stationsgebouw op het vliegveld Orly in 1983, en de Libanees Georges Ibrahim ABDALLAH. Algemeen wordt aangenomen dat het CSPPA vooral ABDALLAH vrij wilde krijgen.

De zaak ABDALLAH.

George Ibrahim ABDALLAH werd in oktober 1984 in Lyon gearresteerd. Hij werd beschouwd als de leider van de 'Fractions Armees Revolutionnaires Libanaises' (FARL), een organisatie die in de voorgaande jaren enkele in Frankrijk en Italië gepleegde moordaanslagen had opgeëist.

Eind maart 1985 werd in de Noordlibanese havenstad Tripoli de Fransman Gilles PEYROLLES ontvoerd. Enkele dagen later, op 2 april, werd hij alweer vrijgelaten. Hardnekkige geruchten willen dat PEYROLLES in handen was geweest van FARL-leden en dat hij vrij was gekomen nadat de Franse autoriteiten toezeggingen hadden gedaan inzake de behandeling van Georges ABDALLAH. Naar verluidde was Algerije hierbij als bemiddelaar opgetreden.

Eventuele plannen van Parijs om ABDALLAH op korte termijn vrij te laten werden enkele uren na de vrijlating van PEYROLLES doorkruist door de vondst van een bergplaats van de FARL in een appartement in Parijs. De politie trof daarin onder andere een wapen aan waarvan later kon worden vastgesteld dat daarmee in 1982 in Parijs de Amerikaanse diplomaat Charles RAY en de Israëliische diplomaat Yacov BARSIMANTOV waren doodgeschoten.

De door het CSPPA opgeëiste reeks bomaanslagen in het vroege voorjaar van 1986 hield eind maart abrupt op zonder dat ABDALLAH of andere gedetineerden waren vrijgekomen. Gesuggereerd werd dat de Fransen nieuwe toezeggingen hadden gedaan. Voor deze gedachte pleitte dat ABDALLAH in juli 1986 alleen terecht behoefde te staan voor verboden wapenbezit, gebruik van vervalste documenten en het lidmaatschap van een misdadige organisatie, maar niet voor de aanslagen tegen RAY en BARSIMANTOV. Door die beperkte aanklacht kon hij tot de relatief lichte straf van 4 jaar gevangenisstraf worden veroordeeld, waardoor hij met aftrek van voorarrest al in augustus vrij zou komen. Juridische stappen van de weduwe van RAY maakten de uitvoering van dit scenario evenwel onmogelijk. En ook de Amerikaanse regering liet weten geen goed woord over te hebben voor een snelle vrijlating van ABDALLAH. Uiteindelijk werd de Libanees gevangene gehouden in afwachting van zijn berechting als medeplichtige bij de moorden op RAY en BARSIMANTOV.

Het gevolg van dit alles was dat er tussen 4 en 17 september in Parijs opnieuw bommen ontploften, waarbij niet alleen veel gewonden vielen maar ook een tiental doden. De verantwoordelijkheid voor deze nieuwe golf van aanslagen werd wederom opgeëist door het CSPPA.

*Merkwaardig genoeg werd de vrijlating van de andere leden van het commando, dat deze aanslag uitvoerde, niet geëist.

Frans antwoord.

De Franse regering reageerde fel op de explosies in september. Niet alleen werden er strenge visumregels voor vrijwel alle buitenlanders afgekondigd, maar ook werd het bestand van in Frankrijk vertoevende vreemdelingen nog eens nauwgezet doorgelicht. Dit resulteerde in talrijke uitwijzingen van illegaal in het land verblijvende Arabieren en Afrikanen. Voorts werd door Parijs duidelijk te verstaan gegeven dat harde maatregelen zouden worden genomen, zodra de betrokkenheid van een vreemde mogendheid bij de aanslagen vastgesteld zou zijn. Waarnemers zagen hierin een dreigement aan het adres van Syrië en speculeerden zelfs over een op handen zijnde strafexpeditie tegen een of meer Syrische doelen.

Salah KHALAF, een van de belangrijkste leiders van de Palestijnse verzetsbeweging 'Al-Fatah' en derhalve op het ogenblik zeker geen vriend van Damascus, noemde begin oktober tijdens een bezoek aan Parijs in ronde woorden Syrië de eigenlijke kracht achter het CSPPA* .

Toch contacten met Damascus.

Het werd al spoedig duidelijk dat de Fransen ondanks hun gespierde taal toch meer bleven voelen voor geheime diplomatie. Zo bezocht een Franse minister eind september Damascus, terwijl ook de directeur van de Franse veiligheidsdienst DST zowel eind september als begin oktober naar Syrië reisde. Laastgenoemde voerde naar verluidde onder andere overleg met generaal Mohamed AL-KHOULY, hoofd van de inlichtingendienst van de Syrische luchtmacht en een vertrouweling van president Hafez AL-ASSAD** . Reeds op 24 september had de beruchte grieks-katholieke (=melkitische) aartsbischop Hilarion CAPUCCI een bezoek gebracht aan achtereenvolgens de Franse minister voor Veiligheidszaken PANDRAUD en de gevangen zittende ABDALLAH. Deze geestelijke is in 1974 in Israël tot gevangenisstraf veroordeeld wegens wapensmokkel ten behoeve van 'Al Fatah'. Hij beschikt over goede contacten in radicale Arabische en Iraanse kringen en wordt daarom nog wel eens als bemiddelaar ingeschakeld*** .

Waarover tijdens al dit overleg is gesproken werd niet bekend. Waarschijnlijk lichtte de Syrische ministers van Buitenlandse Zaken Farouk Al-SHAR' evenwel een tip van de sluier op toen hij in een vraaggesprek zei dat hoge Franse functionarissen de Syriërs hadden verzekerd dat er helemaal niets was dat wees op betrokkenheid van Damascus bij terrorisme in het algemeen en bij de aanslagen in Parijs in het bijzonder**** .

Parijs en het Britse verzoek tot sancties.

Op 24 oktober besloot de Britse regering tot het nemen van strafmaatregelen tegen Syrië wegens de betrokkenheid van dat land bij een poging om op het vliegveld Heathrow een bom aan boord van een El Al-toestel te smokkelen***** .

*Vgl. Focus A86/39 dd. 10-11-1986.

**Zoals bekend vertelden enkele recent in Londen en West-Berlijn veroordeelde Arabische terroristen dat zij hadden samengewerkt met de Syriër Haytham SAID, die inmiddels is geïdentificeerd als de tweede man van AL-KHOULY. Bovendien onthulden zij dat SAID zich erop had voorgestaan de man te zijn geweest achter de bloedige bomaanslag, die in april 1982 in Parijs was gepleegd tegen het kantoor van het pro-Iraakse weekblad 'Al-Watan Al-Arabi'.

***Vgl. Frankfurter Allgemeine Zeitung dd. 6-10-1986.

****Newsweek dd. 13-10-1986.

*****Vgl. Focus A86/37 dd. 27-10-1986.

Londen verzocht vervolgens de Twaalf om tijdens een reguliere bijeenkomst van de EG-ministerraad op 27 oktober tot gezamenlijke stappen tegen Damascus te besluiten. Tijdens die vergadering kwamen de ministers er wegens onderlinge meningsverschillen niet uit. Een van de dwarsliggers was Frankrijk. En dat terwijl Parijs nog maar enkele weken eerder zulke gespierde taal had laten horen.

Opmerkelijk genoeg had het Franse dagblad 'Le Matin' op 24 oktober al gemeld dat Parijs zich op dat moment aan het bezinnen zou zijn op een omvangrijke wapenleverantie aan Damascus. De woordvoerder van premier CHIRAC, Denis BAUDOIN, liet vervolgens weten dat Frankrijk "op dit moment" niet met Syrië onderhandelde over nieuwe wapenleveranties*. En minister van Buitenlandse Zaken RAIMOND verklaarde op 29 oktober in het parlement dat de regering zelfs toestemming had geweigerd voor nog openstaande leveranties op basis van overeenkomsten uit 1982 en 1984**. Een dag later krabbelde woordvoerder BAUDOIN in zoverre terug dat hij toen toegaf dat er de laatste tijd wel defensieve wapens aan Damascus waren geleverd***. Ook sloot hij niet uit dat de wapenindustrie vanuit Syrië was benaderd met verzoeken tot verkopen. De Franse regering was volgens BAUDOIN echter bereid om in EG-verband een wapenerbargo tegen Damascus af te kondigen****.

Op 25 oktober, dat wil zeggen een dag na de officiële Britse bekendmaking over de rol van Damascus bij de bom op Heathrow, reisde een Franse delegatie naar Syrië om te gaan praten over "bevordering van het toerisme". Rond dezelfde tijd noemde de Franse minister voor Transport het in een vraaggesprek onverstandig als Parijs "de degens gaat kruisen met Damascus". Hij bepleitte een "ferme, kalme en genuanceerde" stellingname, niet in het minst omdat zijn regering met Syrië in overleg was over het voorkomen van nieuwe bomaanslagen in Parijs en over de vrijlating van Franse gegijzelden in Libanon*****. Jacques TOUBON, secretaris-generaal van de regeringspartij RPR, sprak zich eveneens uit tegen stappen tegen Damascus uit vrees voor nieuwe aanslagen in Parijs en wegens de belangen van de ontvoerde Fransen*****. President MITTERAND liet zich in het openbaar toch wel anders uit. Tijdens een persconferentie bij de afsluiting van een bezoek aan de BRD op 28 oktober pleitte hij namelijk voor een krachtige, compromisloze houding tegenover terroristen. Volgens hem moesten "egoïstische belangen van individuele lidstaten van de EG" daarvoor wijken*****.

Een door het persbureau van Iran geciteerde "Iraanse politieke expert" gaf een geheel eigen visie op de houding van Parijs. Volgens hem hadden de Fransen de Britse stappen tegen Syrië niet gevolgd "omdat het Anglo-Amerikaanse imperialisme had beslist dat Parijs een brugfunctie tussen het Westen en Damascus moest blijven vervullen".*****.

Samenwerking geheime diensten.

In het laatste nummer van oktober publiceerde het in Londen verschijnende Arabische weekblad 'Al Majallah' een vraaggesprek met de Franse minister van Binnenlandse Zaken PASQUA. Hij vertelde dat de Syrische leiders veel goede wil

*The Guardian dd. 27-10-1986.

**NRC-Handelsblad dd. 30-10-1986.

***NRC-Handelsblad dd. 31-10-1986.

****Nederlands Dagblad dd. 1-11-1986.

*****Trouw dd. 27-10-1986.

*****Nederlands Dagblad dd. 29-10-1986.

*****Nederlands Dagblad dd. 29-10-1986.

*****IRNA (Teheran) dd. 27-10-1986.

jegens Frankrijk toonden en zei te geloven dat er voortaan sprake zou zijn van een werkelijke samenwerking tussen de Syrische en Franse diensten inzake het voorkomen van terroristische activiteiten in Frankrijk en in Libanon. Volgens de minister had Damascus geschokt gereageerd op de in de pers verschenen beschuldigingen van betrokkenheid bij de aanslagen in Parijs en wilden de Syriërs alles doen om de Fransen te helpen. PASQUA zei te weten wie de aanslagen hadden uitgevoerd en waar de daders zaten, maar gaf vervolgens geen inhoud aan deze uitspraak. Volgens hem waren er zelfs geen indicaties dat een of meer Arabische staten een rol hadden gespeeld bij de terreurdaden in Parijs* .

En op 29 oktober zond de Franse televisie een interview uit met de Syrische vice-president Abdal-Halim KHADDAM, die verklaarde dat de Syrische geheime diensten opdracht hadden gekregen om met hun Franse zusterdiensten samen te werken "om de verantwoordelijken voor de aanslagenreeks in Parijs te stoppen"**. .

'Le Monde' meldt koehandel.

Op 30 oktober bracht het Franse dagblad 'Le Monde' het opzienbarende bericht dat Frankrijk een wapenstilstand had gesloten met de familie van Georges Ibrahim ABDALLAH. Als tussenpersonen hadden geheime diensten van Algerije en Syrië gefungeerd, namelijk de Algerijnse militaire veiligheidsdienst van generaal Lakhali AYAT en de Syrische veiligheidsdienst van Ali DOUBA. Volgens het akkoord zullen er tot februari 1987, wanneer ABDALLAH weer voor de rechter moet verschijnen, geen aanslagen meer worden gepleegd. Als deze toezegging wordt nagekomen zal ABDALLAH op zijn beurt kunnen rekenen op een clemente houding van de Franse justitie. Mocht de afspraak worden geschonden dan zal Elie HOBEIKA met zijn mannen de FARL-aanhang in Libanon aanpakken. Zoals bekend was HOBEIKA commandant van de christelijke milizie in Libanon tot hij begin 1986 brak met de Libanese president Amin GEMAYEL en zich aan de zijde van Damascus schaarde.

Volgens 'Le Monde' beloofde Parijs de bemiddeling van Algiers met het oppakken van Algerijnse opposanten in Frankrijk en de hulp van Damascus met het leveren van wapens en geld aan Syrië en haar bondgenoten in Libanon.

De tegemoetkoming aan Algerije.

De Franse minister voor Veiligheidszaken PANDRAUD had reeds eind mei 1986 Algiers bezocht om met name te spreken over de situatie van de Algerijnse gemeenschap in Frankrijk*** . Wellicht werd toen al gesproken over de affaire ABDALLAH en over door Algiers gewenste maatregelen tegen de Algerijnse oppositie in Frankrijk.

Op 13 september 1986 bracht premier CHIRAC een kort bezoek aan de Algerijnse hoofdstad. De woordvoerder van de eerste minister erkende op 30 oktober dat toen onder andere was gesproken over de bomaanslagen in Parijs**** . Minister PANDRAUD ging medio oktober tijdens een radio-interview over de terreur in Parijs onder meer in op de mogelijke rol van de in Zwitserland in ballingschap levende Algerijnse oppositieleider Ahmed BEN BELLA. Volgens de minister had deze Algerijn, eertijds een van de leiders van de Algerijnse onafhankelijkheidsbeweging FLN, nimmer afstand gedaan van zijn oude opvattingen: "BEN BELLA is met terrorisme begonnen en hij is terrorist

*Le Monde dd. 30-10-1986.

**International Herald Tribune dd. 31-10-1986.

***Radio Algiers dd. 27-5-1986.

****Le Monde dd. 1-11-1986.

gebleven". PANDRAUD waarschuwde dat zijn regering niet zou toestaan dat Frans grondgebied gebruikt zou gaan worden als uitvalsbasis voor acties tegen Algerije* . Op 20 oktober pakte de politie in heel Frankrijk 23 Algerijnen op, vooral aanhangers van BEN BELLA. De aanhoudingen vonden, althans volgens de autoriteiten, plaats in het kader van het onderzoek naar de aanslagen in Parijs. Reeds spoedig werden 10 arrestanten weer vrijgelaten, de overigen bleven gedetineerd en zouden het land worden uitgezet. Een Franse rechter bepaalde op 23 oktober dat de 13 niet mochten worden uitgewezen naar Algerije wegens de gevaren die zij daar zouden lopen. Enkele dagen later werden zij uit hun detentie ontslagen, hun bewegingsvrijheid werd echter beperkt. Volgens 'Le Monde' had het oorspronkelijk in de bedoeling gelegen om de 3 meest actief geachte arrestanten via een spoedprocedure aan Algerije uit te leveren. De onmiddellijk op gang gekomen felle protesten verhinderden dit evenwel** . Het feit dat er tot op heden door de Franse justitie geen concrete mededelingen zijn gedaan over de rol die de gearresteerde Algerijnen gespeeld zouden hebben bij de aanslagen in Parijs, versterkt het door veel waarnemers geuite vermoeden dat zij in werkelijkheid werden opgepakt om een andere reden, namelijk om Algiers te gerieven.

Nieuwe problemen voor Parijs.

Uit de door 'Le Monde' gedane onthullingen blijkt niet duidelijk of het akkoord met de familie ABDALLAH alleen betrekking heeft op aanslagen in Frankrijk of dat het zich ook uitstrekt tot acties tegen Franse objecten elders in de wereld. Deze vraag klemt omdat op 25 oktober, toen de overeenkomst ongetwijfeld al was gesloten, in Beiroet een bomaanslag werd gepleegd tegen een bank met sterke Franse banden. De verantwoordelijkheid voor deze actie werd opgeëist door het CSPPA, dat in de claimbrief opnieuw de vrijlating van ABDALLAH, NACCACHE en GARBIDIAN eiste. En enkele dagen later werd voor opschudding gezorgd door Samir GEAGEA, de anti-Syrische opvolger van HOBEIKA als commandant van de christelijke milizie in Libanon, toen deze vertelde dat zijn mensen de man hadden gepakt die op 18 september de Franse militaire attache in Beiroet, overste GOUTIERRE, had vermoord. Volgens een vertegenwoordiger van GEAGEA in Parijs zouden er sterke aanwijzingen zijn inzake Syrische betrokkenheid bij de moord*** , waarvan de dader overigens volgens berichten uit Libanon een Armeniër zou zijn, die behoort tot het 'Armenian Secret Army for the Liberation of Armenia' (ASALA)**** .

Reakties van Parijs op 'Le Monde'.

In reakties op de onthulling in 'Le Monde' ontkenden verschillende Franse ministers krachtig dat er sprake zou zijn van welke overeenkomst dan ook met de FARL of de familie van ABDALLAH. Zo bestreed minister PASQUA met verve dat er een wapenstilstand met terroristen zou zijn gesloten. Hij baseerde zijn ontkenning op de stelling dat een wapenstilstand alleen kan worden gesloten na voorafgaande onderhandelingen. En onderhandelingen, aldus de minister, zijn er absoluut niet gevoerd***** .

*Le Monde dd. 16-10-1986.

**Le Monde dd. 30-10-1986. Bij de spoedprocedure gaat het om de handelwijze die sinds enige tijd wordt toegepast bij de snelle uitlevering van ETA-activisten aan Spanje.

***NRC-Handelsblad dd. 31-10-1986.

****Frankfurter Allgemeine Zeitung dd. 31-10-1986.

*****Le Monde dd. 4-11-1986.

Denis BAUDOIN, de woordvoerder van CHIRAC, liet op 30 oktober weten dat Parijs en Damascus inmiddels samenwerkten om een eind te maken aan de terreurcampagne in Frankrijk. Volgens hem hadden boodschappen van Parijs "aan zekere staten" ertoe geleid dat aan de bomaanslagen een halt was toegeroepen, "in ieder geval voor een periode" (tot aan de berechting van ABDALLAH?) En zowel premier CHIRAC als minister PASQUA onderstreepten bij verschillende gelegenheden nog eens dat er niet het minste bewijs was voor Syrische betrokkenheid bij de terreurdaden in Parijs.

CHIRAC: Frankrijk heeft Syrië nodig.

Op 4 november gaf premier CHIRAC aan de hoofdredacteur van de 'Washington Times' een als niet-officieel bedoeld vraaggesprek, waarin het vooral ging over de Franse politiek inzake het Midden Oosten*. Dit interview baarde internationaal veel opzien doordat de Franse premier de these verwoordde dat de in april op Heathrow voorkomen aanslag, de zgn. HINDAWI-zaak, een tegen de positie van de Syrische president Hafez Al-ASSAD gerichte provocatie was geweest. In deze visie zou die aktie zijn beraamd door Syrische hoge functionarissen, die uit waren op de val aan Al-ASSAD en die mogelijk samenwerkten met de Mossad, de Israëlische inlichtingendienst. Volgens CHIRAC had hij het bestaan van deze theorie vernomen van de Westduitse bondskanselier KOHL en diens minister van Buitenlandse Zaken GENSCHER.

Het vraaggesprek bevatte echter meer belangwekkende uitspraken. Zo stelde CHIRAC dat de bescherming van de belangen van de christelijke bevolkingsgroep in Libanon een essentieel onderdeel is van de Franse buitenlandse politiek. En omdat vrede in Libanon, en dus ook voor de christenen, niet valt te bereiken zonder de medewerking van Damascus, wil Parijs een breuk met Syrië voorkomen. Voorts betoogde de premier dat het Westen alles moet doen om te voorkomen dat de Arabieren zich met de rug tegen de muur geplaatst voelen. In zo'n situatie kan het namelijk in het Midden Oosten zelf tot geweldexplosies komen, waarbij vergeleken de bomaanslagen in West-Europa maar kinderspel zijn. Daarom ook moet er gewerkt worden aan een oplossing van de Palestijnse kwestie. In dit verband wees CHIRAC vervolgens nadrukkelijk op de opkomst van het islamitisch fundamentalisme, dat hij beschouwt als de gevaarlijkste ontwikkeling in de regio die de gehele Arabische wereld in lichterlaaie kan zetten. Het Westen moet er in zijn ogen daarom alles aan doen om de gematigde en seculiere staten en krachten in het Midden Oosten te bemoedigen en te stimuleren om de strijd tegen dat fenomeen voort te zetten en vol te houden. Dit betekent natuurlijk niet, aldus de premier, dat de Arabieren maar hun gang kunnen gaan. Zo heeft hij zelf Damascus gewaarschuwd dat het niet bij boze Franse woorden zal blijven als ooit bewezen wordt dat Syrië op enigerlei wijze betrokken is bij terroristische activiteiten "op Frans grondgebied" (en elders dan?).

De Franse omzichtigheid richting Damascus bleek ook nog eens duidelijk na afloop van de EG-ministerraad in Londen op 10 november. Minister van Buitenlandse Zaken RAIMOND blameerde toen wel "Syrische autoriteiten" voor hun betrokkenheid bij de HINDAWI-zaak, maar liet de Syrische regering zelf angstvallig buiten schot** .

Uitgaande van het interview met CHIRAC en het door RAIMOND gehanteerde onderscheid dringt zich de vraag op hoe Parijs dan wel uitmaakt met welke hoge functionarissen in Damascus nog veilig afspraken gemaakt kunnen worden. In dit verband zij herinnerd aan de hierboven vermelde geruchten dat de Fransen onder

*Washington Times dd. 10-11-1986, geciteerd in Le Monde dd. 11-11-1986.

**Nederlands Dagblad dd. 14-11-1986.

andere hebben gesproken met generaal Al-KHOULY, terwijl toch vaststaat dat diens tweede man SAID betrokken is geweest bij de aanslagen op Heathrow en in West-Berlijn.

Opnieuw een complicatie.

Op 19 november werd bekend dat Georges Irabhim ABDALLAH niet langer alleen terecht zal moeten staan in de moordzaken -Ray en -BARSIMANTOV, maar ook officieel in staat van beschuldiging is gesteld als verdachte in de zaak van de mislukte aanslag tegen de Amerikaanse consul-generaal in Straatsburg in maart 1984. Het zal duidelijk zijn dat het met elke nieuwe aanklacht moeilijker wordt om ABDALLAH met clementie te behandelen.

Terzijde: Waarom Italië niet?

Reeds geruime tijd zitten twee strijdmakkers van ABDALLAH in Italië gevangen, namelijk Josephine Abdo SARKIS en Abdallah Al-MANSOURI. Als dezen hun gevangenisstraffen volledig moeten uitzitten, hebben zij nog heel wat jaren achter de tralies voor de boeg. Het CSPPA heeft al enige malen gedreigd met aanslagen tegen Italië om de vrijlating van dit duo af te dwingen. Tot op heden is dit dreigement evenwel niet uitgevoerd. heeft Rome soms ook in het geheim zaken gedaan met de terroristen of hun zetbazen?

Conclusie.

Indien het voorgaande maar bij benadering juist is, en veel wijst daarop, moet vastgesteld worden dat Parijs de binnenlandse veiligheid en de Franse Midden Oosten-politiek zwaarder heeft laten wegen dan de gezamenlijke Europese strijd tegen het Arabisch terrorisme. Daarbij moest blijkbaar zelfs de vrijheid van een aantal in Frankrijk wonende Algerijnse opposanten wijken voor de belangen van Parijs.

Ingewijden in de terreurbestrijding zijn overigens eigenlijk niet verrast door de onthullingen van 'Le Monde'. Sinds de tijd dat de conflicten in het Midden Oosten mede worden uitgevochten in de straten en op de vliegvelden van West-Europa, duiken er immers steeds weer geruchten op over afspraken tussen Parijs en de betrokken Arabieren. Deze overeenkomsten zouden behelzen dat de Arabische activisten in Frankrijk vrij spel hebben zolang hun gewelddaden niet plaatsvinden op Frans grondgebied of tegen Franse belangen zijn gericht. Het geloof in het bestaan van deze afspraken is in de loop der jaren gevoed door de omstandigheid dat verschillende Westeuropese veiligheidsdiensten en politie-organisaties in voorkomende gevallen moesten constateren door hun collega's in Parijs niet, onvoldoende of te laat op de hoogte te zijn gebracht van relevante informatie.

Tenslotte moet worden opgemerkt dat het wel duidelijk is, dat Algiers en Damascus over mogelijkheden beschikken om terroristen af te stoppen, maar dat zij blijkbaar slechts bereid zijn die aan te wenden als daar iets tegenover gesteld wordt. Het lijkt erop dat Parijs (en mogelijk ook Rome) weloverwogen op deze koehandel is ingegaan.